يو بوډا مري

ژباړن صالح محمد صالح
1382ل 2004م

بسم الله الرحمن الرحیم

Elibrary

د کتاب ځانگړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل ژباړن ::

صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

چاپشمېر) :: 0111(ټوکه چاپځی :: یونایټېډ

پرېس- کوټه چاپکال :: 0831ل/1112م کال

کمپوز/ ډیزاین :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه یې د مینې او اخلاص سرچینه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمدیار ته،

چې انساني لویوالی یې په لړو

انسانانو کې پیدا کېږي.

په درنښت

صالح

هانس بندر زیارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حیران ولاړ و. د کور نوکره "انا" یې د پتلون په ګنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا وویل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بیا یې کوټېندونه په لاس ټینګ کړل. ته وا غوښتل یې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خبز وواهه، تل یې هیله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنګه او سلایي لرونکي بوټونه یې لرل، چې د ګرځېدو په وخت کې به یې د جیر- جیر منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پیالې، چاینکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښګوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ویې ویل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

Elibrary

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنګ ناست و، وپوښتل:

"ولې بایدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هنداري ته ودرېد او اوږده ستن یې له خولۍ څخه خپلو وېښتانو ته ننه ایسته، د څټ له لوري یې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت لیدل کېده. پلار د قه وې یو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنګ کښېناسته او په پیاله کې یې ډودۍ ننه ایستله.

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته یې بوتله. د دېګ سرونه یې اوچت کړل، بیا یې ورته وویل چې غرمې او شپېته باید څه پاخه کړي. وروسته یې زیاته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل یې واهه. د موټر ماشین لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بیا مړ شو. د خپل تندي خولې یې وچې کړې او بیا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې یې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل ،موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سیټ کې کښېناست. لاس یې ګېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې یې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د میاشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر ویالې لیدل کېده، د اوبو له تګ سره یې یو شان تګ کاوه. د ختیځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پیل کې یې کمرنګو طلایي وړانګو، وروسته یې سوځوونکې سترګې، سرې ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غویان په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرګیو ابدانونه، چې له زنګ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له لیرې ځلېدل.

چګرګې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له ځنګه تېښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غویانو رمې یوې خ وا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنګ ځنګلونو ادامه لرله او د صبر د ونو ځوکو به د لمر وړانګې راخپرولې.

مور وویل:

"په حقیقت کې دا غوره نه ده چې مورږ په موټر کې زیارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورګ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صلیب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځینې یې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وویل:

"پاخه نخود."

بیا یې وخندل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېتهکیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مورږ دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و! . ښايي د دې کار له کبله په راتلونکې کې د خدای د مرحمت سیوری درباندې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وینې معجزه"!

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې دشپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپېږسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکې نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په ځانونو کې یې هم کتانې جامې.

پلار د شك په انداز وویل:

"یانې شپږسوه کاله پخوا؟"

" -کتاني جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زيارت په وخت کې ټولو ته وښيي."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و .

پلار وویل:

"دغه کلا د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو ګلونو په جلوه کې ډېرې ښايستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې يې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبېح دانې اړولې او تر شونډو لاندې يې دعا ويله. موټر په زيات شورماشور سره لار لنډوله .

سړك کنډو کپر و، د موټر ټايرونو به د غوبانو خوا ته ډېر کاڼي غورځول.

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لويې څپې اوچتېدې اوپه ليرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټربیا ودروي. ماشن يې ګرم شوی و. کله چې يې د للېتر سر پرانيست، ابشېدلې اوبه يې پر لاسونو وځڅېدې. په غوسې سره یې وویل:

"لا حول والله."!

بیا یې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وويلې. مور نارې کړې:

"سپکې سپورې مه وايه! هيله کوم، موږ زیارت ته روان یو."

لومړی برجونو ته ځیر شول. ښارګوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کلیسا برجونه ښکارېدل.

مور وویل:

"اورشيلم هم بايد همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقیقو کې زیارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زیات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ویله او په ډېره مینه یې زیارت ته کتل.

پلار وویل:

"ډېر وږی شوی یم. هانسه! ته وږی شوی نه یې؟"

زوی یې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی یم." مور

له ساړه اه سره زیاته کړه:

"تاسې هم یوازې پر دنیایي شیانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکیو څخه ژړ، سپین او شنه و سپین بیرغونه راځوړند وو.

پلار د)رایش زایفل(هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وویل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بیا تاسې راشئ."!

په بیړه له کوچې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل یو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورناري کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. یوه پېغله وه، چې سپین ټوکر یې پر سینه تړلی و. پلار وویل:

"لکه چې دلته زیات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زیارت ته تللي، لا په کلیسا کې دي."

پلار وویل:

"موږ هم د زيارت کوونکو له ډلې څخه يو، خو بيا هم دلته يو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زيارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پياده تګ څخه دومره توپير نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! يو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د ليمو يوګېلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول يې غواړئ؟."

" -شنه يې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته يې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بيا يې وويل:

"ډېر وږی شوی يم."

"-زه هم وږی يم."

پېغلې ګېلاسونه او د ليمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

"-زموږ مېلمانه خو يې زياته ستاينه کوي."

"-بايد وپوهيږئ چې زه هم شراب پېژندونکی يم."

بيا يې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډ ول ورسره خبرې کولې. غږ یې ډېر توند او مینه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پیازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه یي رنګه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په یوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وویل:

"رښتیا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر یې د رضایت د نخښې په توګه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ویې ویل:

"رښتیا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنګه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع یې کړي. نو غټې- غټې ګولې یې تېرولې، هانس یوغټ ټېغ وکښه ،پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ویې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانګو خوړل پیل کړل. پلار، درېیم ګېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې یې د پېغلې مټ ونیو او هانس ته یې وویل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې یوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کلیسا اوچت دیوالونه سره یوځای کېدل .

له لیرې څخه د ارګ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوګرځي او خولۍ واخلي.

کله چې يې د هوټل ور پرانيست، هغه پېغله يې وليده چې د پلار څنګ ته يې ناسته وه. پلار يې يو لاس د هغې پر اوږه ايښی و. څرنګه چې دروازې ته يې شا وه، هانس يې ونه ليد. زيارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې ځلورلاري ته غزېدلی و. مذهبي سندرې يې ويلې او په بيرغ يا صليب پسې به روان وو.

کشيش او د ماشومانو يوه ډله د کليسا مخې ته ګرځېده. يوه رېږور سرې د عيسی مسيح په شان يو صليب پر اوږه اخيستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نيولې وې.

هغو زيارت کوونکو چې له ښې لوري څخه راستنېدل، بېله سندره ويله، د کيڼ لوري خلکو به بېله. د کليسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګيني کوله. د کليسا له يوې دروازې څخه د موسيقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زيارت کوونکي سره ويني، هانس يو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کليسا ته ننه ايست .

د کليسا د ماشومانو ډلې په سپينو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نيولې وې، چې کله به يې يوې خوا ته ورلې، کله بلې خوا ته. درېيو تنو نورو يې بلې ډيوې نيولې وې، چې لوغړن دود يې ټوله کليسا ډکه کړې وه .

د کليسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، يوې او بلې کړکۍ ته الوتې راالوتې. د چغو اوازونه يې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به يو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن يې اوښکې ښويېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپينو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنګه چې مور ويلي وو، د وينو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې ورتيا نه لرله. بيا يې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صليب به يې مچ کړ، چې پر زينه به پروت و. کشيش په لوړ اواز دعا ويله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وينې."!

خلکو به په يوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وينې."!

"-زمونږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د ورو او تنګو څوکیو له منځه به تېرېدل.

مور هم د یوې څوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې یې رېږدېدې. هانس د مور په لیدو زیات خوشحالېده. څنګ ته یې ودرېده، مور یې څو دقیقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس یې ونیو، لږه راټیټه شوه او ورته ویې ویل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښایي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو یې هغه دعا ویله چې ورزده کړې یې وه او یوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعیت په درد نه خوري. کله چې یې بیا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لويه ګناه يې کړې وه. دا خو يوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې يې لاسونه راچاپېر کړي. يوه شپه چې کله يې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګیا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی یې په دې حالت کې لیدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نیت د پلار مینه زیاتوي، دی حاضر دی، چې ویې وایي:

په خپل ماشومانه غږ يې د نورو په ملتیا دعا ویله.

"زمونږ ګناهونه راوبخښه."

"زمونږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کلیسا په مخکې ولاړ و، خولۍ یې په لاس کې نیولې وه او موسکی و. مور وویل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څیزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کلیسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه." مور وویل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کلیسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواړه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به يې پر سر پورته کول، ځينو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځينو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سیوري کې يې استراحت وکړي.

پلار وويل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وگرځي."

"ـــ دلته بازار شته؟"

"ـــ هو! د زيارت بازار يې بولي. خوتر هغه وړاندې دې بايد مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وويل :

"ډېره زياته وږې شوې يمه."

ټولو وخندل اود "رايشز ايفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې يې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له يوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره يې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانگې د پلورنځي تر څنگ ونو باندې لگېدلې. پلورونکي د)سگرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خولیو په پلورلو لگیا وو. له هټيو څخه يې زيات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول(.

پلار وپوښتل:

"غواړې چې يوه کجاوه درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه! زياته مننه."

دېگونه يې سره اوډلي وو. منگې، غابونه)قابونه(او سگرېټدانۍ يې چې ښې ډيزاين شوې وې، څنگ تر څنگ ايښوول شوي وې. رانيوونکو د بازار په تنگو کوځو کې غابونه)قابونه(اوچتول، ښه به يې کتل، بيا به يې پيسې ورکړې او تر بغل لاندې به يې نيول .

پلار پوښتنه وکړه:

"یو لوی غاب)قابونه(درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه، مننه"!

په یوه ځای کې شمع او نور سپېځلي توکي پلورل کېدل.

په یوه بل پلورنځي کې سپېڅلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

"_بل څه هم غواړې؟"

ځرخېدونکي زانګو ځرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او ځرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟" کله چې هانس پر اس سپور و، مور و

پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله ځرخي؟"

"_نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پايپونه او کاغذي ماران پوکل، په شېريني پلورنځي کې بېلابېلې شېرينۍ ځرخېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېريني دې خوښېږي؟"

هانس وويل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، يوه شېرني خو ورکړه."

مور وويل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

په پاکټ کې څو ډوله خواږه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې يې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ويې ويل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زيارت سړك ته وکتل. د کليسا برجونه د غونډيو تر شا پټېدل، مور وويل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نيمايي يې تياره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سيورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له ليريو پرتو چمن ونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخيستی؟"

درېيو واړو بوی- بوی کړل. موټر يې يوځه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوای.

پلار وويل:

"هېڅ هم نه دي"

بيا يې د موټر سرعت زيات کړ.

مور، مخ واړاوه او زياته يې کړه:

"ولې دي خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وويل:

"باد مې خوښېږي"

"_والګۍ به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وويل:

"خولۍ دې همد اوس پر

سر کړه"!

هغه کلا چې د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوې وه او د سړك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بيا ستنېدو لار په چټکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس يې هرڅه ښه پېژندل.

مور وويل:

"يو څه کرار شه، ښه نه ده چې بيړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتيا وړ ټول شيان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تياره وي؟"

"_د لوبيا قورمه او"...

پلار وويل:

"ان شا الله چې انا به دېګ نه وي سوځلې"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنګل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمایي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توښ)غبار(رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او یوې کندې ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوا زونه اوچت شول. بیا ترې تور لوګی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للېتر د اېشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل ځاځکی ځاځکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په ځاځکو پسې حرکت کاوه او تر ستونې یې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"موږ باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

"هېڅ"!

په دې نژدې ځایونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتیجه یې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بیا نارې کړې:

"اوه خدایه! اوه خدایه"!

پلار وویل:

"موږ یوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتیا، هانسه! دا ښایسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د منې د وښو د لمبې غوندې یې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هنداري ماتې شوې او پر ځمکه تویې شوې. اور د موټر منځ ته لار وموندله.

مور وویل:

"هغه ښایسته توشکې"!

پلار ورزیاته کړه:

"نوی موټر رانیسو"

مور وپوښتل:

"ك ور ته به څنګه ځو؟ هوا تیاره کېګږي"

"_کور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځایه تېرشي او مورږ له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ویې خندل او ویې ویل:

"اوس مو د دې پېښې زیارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه یې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وویل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زیارت تاثیر دی، د الهي بخښنې اغېز دی.

د ژباړې نېټه:0830ل کال- سلواغه

کندهار

بلاسکو ایبانز سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونیو ! – انتونیو!

انتونیو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونیو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفینا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند ښه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرګي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به د وه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونیو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وړه بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړیو ډک شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درک نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وي، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي .

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړې وو.

یوه سپین سترګې وزګاره ماڼو) بېړۍ چلوونکي (سینیور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې ګواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونیو د بـېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې وړې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستونې تېره کړې وه.

انتونیو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راویښ کړ.

روفینا، پرته لـه دې چې لـه ځایه اوچته شي، ورو وویل:

"ګونډې نن بخت ستاسو سره ياري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوڅ انکار وکړ، هغه نور پورنه راکوي... خدايه ! څه سپی ژوند مو دی." انتونيو وويل:

"ښځې ! غلې شه ! که سيند بېرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نيوونکو ويل چې پرون يې نوي، نوي کبان ليدلي، يو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نيوونکي په خيال کې يو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو لـه ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونيکو ځان تيار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډ وډۍ پسې وځي، زيات مغرور و. د خوړو غوټه يې په شا کړه، د لويو کبانو د نيولو لپاره يې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بيا يې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ يې هم په لاس کې واخيسته او روان شول. ګاونډيانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـيند تـه ودانـګل. د شپې په تياره کـې ځراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړيو لـه څنډو سره لګېدل، د رسيو د غږ، غږ اوّازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپينو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سيند تر څنډو ادامه درلوده. د لويو- لويو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپينه رڼا به يې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازينو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او ويې ويل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پيسې اور ته اچوي. دوی بايد هېڅ وخت د روزي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاځي."!

انتونيو بيړه لرله او ويل به يې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نيوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې يې غوځولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سيند منځ ته يې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې يوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې څوکې يې لرلې، د ناپېژندويه موجوداتو د سيورو غونډې روانې وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زياته يې کړه:

"انتونيو ! د باد لورى بدلېږي."

"ـزه يې هم وينم."

"ـلکه چې هوا توپاني کېږي".

"ـپروا نه کوي ! همدغه لورى وساته، چې لـه دغو بېرندوکو خلکو څخه ليرې شو."

د دوى بېړۍ، د دې پر ځاى چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونيوله. سپېدې و چاودېدې ،د لمر سترګه د اور د يوه لوى غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غونډې ځلېدې. انتونيو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځير سره سيند ته کتل. د بېړۍ لـه هر لوري څخه سيند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسۍ په لړزېدو شوه، يا به يو کوچنى کب لوړ غورځېده او په هوا کې به څرخېده....ورو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوى ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به يوې خواته کږه شوه، کله به يې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سينه به يې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنى انتونيکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به يې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، يوازې په هغو ليريو کې د نورو بېړيو بادبانونه د سپينو خيالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وويل:

"انتونيو ! غوږ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونيو د بېړۍ لورى بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه ل وري روان شو. وروسته يې په خوښۍ سره زياته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو ! ملګريه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ ، يوه ټوټه ډوډۍ او يو پياز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پ ورته کېده. ناڅاپه د انتونيکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دی يو کب ! ډېر لوی هم دی."!

ډوډۍ او د پيازو ټوټې د بېړۍ پر سينه توېې شوې، سړيو د بېړۍ لـه څنډې سرونه وغزول. په رښتا چې يو ستر اوغوړ کب په ناز- ناز د بېړۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا يې په اوبو کې ښکارېده. دی به حت اما هماغه کب و، چې ډېرو کب نيوونکو يې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو يوه او بل لوري ته کړېده، کله به د بېړۍ په يوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او يو ګړی وروسته به بيا و ليدل شو.

انتونيو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نيونې رسۍ يې، چې د بټې ګوتې په اندازه يو کب يې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د بېړۍ په شا و خوا کې يو ګرداب جوړ شو، بېړۍ لړه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ يې واړوي. بېړۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ويل د دوی لـه پښو څخه تښتي... بېړۍ يو توند ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نيونې رسۍ چې ټينګه تړل شوې وه، سسته شوه، چنګك يې راکش کړ، که څه هم ډېر ټينګ يې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډي په خواشينۍ سره سر وښوراوه او ويې ويل:

"انتونيو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې يوازې يې چنګك و ژووه او مات يې کړ. نژدې وو چې بېړۍ پر بل مخ واړوي." خو د بېړۍ خاوند چغې کړې:

"ته وايې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته يې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شيطان ! بايد ونه بېرېږو، بايد ويې څارو او ورپسې شو."

د بېړۍ لوری يې بدل کړ او هغې خواته يې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نيونې په چنګك کې يې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته يې خوشې کړ. انتونيو پرته لـه دې چې د بېړۍ څنډه پرېږدي، يوه تېره نېزه په لاس کې ونيوله.

د چنګك رسۍ بيا و ښورېده، چې ببرۍ يې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ يو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره يې هڅه کوله، ببرۍ يې د ځان خواته راکشوله، پر څپو يې يوه لېونۍ نڅا پيل کړه. تا به ويل چې د سيند اوبه اېشي، يوه خړ رنګه ګرداب، ځګ لړونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سيند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

وروسته ببرۍ داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ويل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د ببرۍ منځ ته ورغلې او تر نيمايي ډکه شوه، يوه تونده ګوزار کب نيوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونيو د ببرۍ څنډه خوښې کړه، نژدې و سيند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې يې يو اوّاز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت ببرۍ سمه شوه. کب، د کب نيونې رسۍ وشکوله. کب ببرۍ ته نژدې وګرځېده او په خپله شفافه لکۍ يې ځګ لړونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونيو وويل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا لـه يوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه يې په زوره د کب خواته ګوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څيرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وينو رنګ خپل کړ. تپې کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وينو ليکې تر سترګو کېدې چې پورته راختې.

انتونيو يوه اوږده ساه واخيستله. ملګرو ته يې په غور سره و کتل، يوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې يوازې څو ثانيې يې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سيند په تل کې پراته وو. کب نيوونکي د ببرۍ لندې سينې ته وکتل. ګاونډی چې د ببرۍ پر دېوال نښتی اورنـګ يې ګردسره الوتی و، وويل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بيا يې انتونيو ته و کتل او و يې ويل:

"خو افرين ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به يې وينې"....

انتونيو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشينۍ ازانګه ويده وه، شونډې يې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په بېړۍ کې نه و، انتونيو په دې هيله چې خپل زوی د بېړۍ په وړه خونه کې ومومي، وړې خونې ته ودانګل، اوبه يې تر زنګنو پورې رسېدې. بايد د بېړۍ اوبه يې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تياره کې يې په بيړه وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته يې نور څه ونه ليدل. د لېونيو په شان يې بهر ته منډې کړې:

ګاونډی ايله اوس خبر شو، لاسونه يې وخوځول.

هغوی خو لـه ژوند او مرګ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناڅاپي ګوزار لـه کبله بېسده شوی اوبيا به تل ته تللی وي.

کب نيوونکي دغه انديښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته ليرې چې نژدې و د سيند څپې بېړۍ تر ستونې تېره کړې، پر اوبو کوم څيز برېښېده.

انتونيو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان يې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواک سره يې د هغه شي پر لوري لامبل پيل کړل.

ګاونډي په بيړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی يوازې د انتونيکو يو بوټ دی، چې څپو د سيند منځ ته غورځولی ،ناڅاپه يې ځواک ختم او غړي يې بې سېکه شول. په چغو يې ځان د څپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه يې کوله چې ډېر ژر د سيند تر زياتې برخې واوړي. خو شا و خوا يې يوازې اوبه وې، يوازې يې په سيند کې بېړۍ ليده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه يو تور شی، چې په وينو لړندو څپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و ....دغه ښکار انتونيو ته ګران پرېوتی و. خپل يوازېنی زوی کوچنی انتونيکو يې د هغه لـه کبله لـه لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدايه ! ايا يوه ټوټه ډوډۍ بايد په همدومره بيه تر لاسه شي؟ انـتونيو تر يوه ساعته زيـات پـه سيند

کې و. په پرلـه پسې ډول يې لامبل او په خپلې ورکې پسې ګرځېده. د هرې څپې د غږ په اورېدو به يې ګومان کاوه چې همدا اوس به يې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه يې ګومان کاوه چې د انتونيکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نږدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تيارو څپو به تېر ايست.

انتونيو غوښتل په سيند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره يو ځای ومري، خو ملګري لـه اوبو څخه راوايست. د بېړۍ په منځ کې يې څملاوه او ويې پوښت:

"انتونيو ! څه بايد وکړو؟."

انتونيو ځواب ور نه کړ.

"ګرانه دوسته ! ځان بايد لـه منځه يو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سيند کې ورك شو، زموږ نيکونه او پلرونه هم همغسې مړه شوي او موږ به هم يوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر يا وروسته کوم توپير لري ؟ اوس بايد کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك يو." بيا يې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې يې ټينګ کړ. په بېړۍ پسې د وينو يوه ليکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډيې د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لويه بدمرغي يې هېره شوې وې. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده .ستونزمن کار، انتونيو ستړی کړی و، کنګس و. خو په پر له پسې ډول يې تر سترګو د اوښکو څاڅکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شويو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونيکو قبر ته تويېدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بېړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپين کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونيو درد او وېره نوره هم زياته کړه. لـه ساړه اهّ سره يې وويل:

"زما مېرمنې روفينا ته به څه وايم، هغه به څه وايي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند انديښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زوروړو خلکو په شان په خپل کور کې يوازې د يوه غلام غونډې و.

د مازيگري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندرې، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د ساحـل پـر مـخامـخ د سندرغاړو یوې ډلې سندرې ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، ورېښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، لـه لیرې د تسپو د رنګینو دانو غونډې ښکارېدل .

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا- نڅا سره راتاوېدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه ،چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري .

د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي یې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي.

روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سړې خپل سر نور هم کښته و نیو، د خپلو اوږو تر منځ یې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شي ووینې، نه یې واورې. خو روفینا بیا وویل:

"نو انتونیکو چېرې دی؟"

هغې بیا خپلې سړې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه یې و نیو او په خپل ټول قوت سره یې ټکان ورکړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه یې سیده کړل او په نهیلۍ سره یې یوه لویه دردناکه چغه وکړه:

"یا عیسی بن مریمه ! زما انتونیکو ډوب شو ! مړ شو ! په سیند کې پاتې شو"!

اخّر خاوند یې، په داسې حال کې چې ژبه یې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره یې توري په خوله راوړل، وویل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نیکه یې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سیند څپو هغه تر ستوني تېر کړ. سیند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذیه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنیا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا یې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو یې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نیولی، بلکې په ډېره خواشینۍ او نهیلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان یې راکشول او په نوکانو یې مخ شکاوه ،په ژړا- ژړا کې به یې ویل:

"زما زوی انتونیکو"!

ګاونډیانو او د کب نیوونکو مېرمنو، د روفینا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول یې لـه دغه ډول مصیبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو یې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته یې بوتله.

یوه کب نیوونکي انتونیو ته چې نه یې شول کولای د ژړا مخه ونیسي، یو جام شراب ورکړل. ګاونډي چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګیا و....

لمر لوېدلی او سیند طلایي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او یوه دردناکه زمزمه یې اوچتوله. د یوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړینې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نیوونکو د مېرمنو اوّازونو یې هم ملګرتیا کوله:

"انتونیکو زویه"!

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې ګرځېدل راګرځېدل، په کړس- کړس به یې خندل. انّ دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې څومره لویه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غمیزې او نېستۍ ته یې یو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرګي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بڼې سره یې د سیند ابدي ښایست زیاتاوه.

ویکتور هوګو

خواران

یوه توره توپاني شپه وه. د رود ترځنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ یې لږ څه تت ښکارېده، یوه خوا د کبنیونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې)تلتك(لاندې ویده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنیوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ایښی و. ورو یې دعا کوله، خواشینوونکو خیالونو او وېرووونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخیستې وه. هغه یوازې وه او په ډېر ځراکت سره یې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نیولی و. وېرې او وحشت یې اروا ځوروله او زړه یې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان تول ځیزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان یې په سپینو ځګونو له پوښل شویو ځپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند یو کبنیوونکی و، چې هغه مازیګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له ځپو سره یې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنیونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډبه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سیند غاړې ته یې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته یوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ ځیز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره یې وویل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه باید له توپانه ونه وېرېږم. باید لاړ شم، له توپان او خروښنده ځپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپایه سمندر او توپانونو کې به ورګډېده، دا ځومره زړورتیا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په ځپو کې ورګډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا ځومره ستونزمنه ده ،چې ځوك دې له توپان او ځپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، باید ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځینې د ښامار غوندې ځپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې ځپې چغې وهي او سپین ځګونه رابرسېره کوي.

د کبنیوونکي مېرمن "ژاني" لا ویده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه یې شول کولای، هغه په اندېښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته یې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه یې اورېدل او دېته یې اړ ایستله ،چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونیسي. کله به یې د سمندري مرغانو وچ او وېرروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر کې به یې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي . "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکیه کړ او په ژره خواشینۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره یې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره یو کېدل ناشونی کار دی. موږ د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ایله دومره توانېدلي یو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. باید ټول ژوند له محرومیت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟ د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله به پر سمندر کوم ستوری د پښ له کورې څخه په لوګیو کې د الوتي بڅري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نیمایي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عیش او نوش، نڅا او پایکوبونو بوخت وو. خو د کبنیوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د خرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپایه تیارو کې د خپل برخلیك په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن)ژاني(په نظر کې وېرروونکي انځورونه او منظرې یو په بلې پسې ژوندی کېدې. زړه یې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه یې اوښکې بهېدې، خدایه! څومره ډېر کبنیوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بیا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخیست، دا ګومان یې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت یې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زیات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د ړندې په څېر وړاندې تله. کور په تیارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سوري- سوري بام څخه په چتکۍ سره تېرېده او چغې یې وهلې. ته وا غواړي کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني یوه شېبه ودرېده او سوچ یې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې

ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم یوازې ده، وربه شم. ځکه مرستې ته اړتیا لري. ربښتیا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو ببخې راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ویل، حال یې ډېر خراب دی. خامخا به یې وګورم. ور یې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب یې وانهورېد. له ځانه سره یې وویل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان یې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا یوازې خواران دي، چې پر یو بل یې زړونه سوځي."

د وره له ډبولو سره یې نارې کړې، ګوندې څوك یې واوري او ور پرانیزي. خو غږ یې د توپان په غړمباري او ځوړونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو یې ناڅاپه ور پرانیستل شو. کور ته ننوته. تیاره خونه یې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي ګام سره پر خپل ځای ودرېده. د ګاونډي مېرمن په یوه کونج کې پرته ده، پښې یې یوځه راټولې وې، خوله یې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا یې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته یې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان یې تر څنګ ویده وو. هغې د خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ څادر غوړولی و. ژاني په ډېره خوارۍ پر لار تله. زړه یې درزېده، پښې یې رېږدېدې، په وېرې سره یې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنګ پر وړه څوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او اندېښنو بیا پرې یرغل وکړ. نږدې و، چې زړه یې له غمه ودرېږي. له خولې څخه یې بې مانا او بې اړیکي خبرې راوتې. بیا یې له ځانه سره وویل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لږ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزیات شول، واه خدایه! لکه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅکله! ګومان کوم، همداسې مې وانګېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولای شوای، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ یمه... لکه چې راغی. نه! دا د باد غږ دی. خدایه! څومره ساده یمه، ټوله شپه یې په بېصبرۍ او انتظار کې تېرومه او اوس یې په راتلو وېرېږم. هغه ستړې وه، خپل سر یې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. یو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانیست، له وره څخه د سبایي کمرنګه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کښنیوونکی راننوت او نارې یې کړې:

"راغلم"!

ژاني ويښه شوه، په خوشحالۍ له ځايه رااوچته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کبنيوونکی يې سترګو ته ځير شو. ژاني په ژړغوني غږ وويل:

"راغلې! جوړ خو به يې؟ ښکار دې وکړ..؟"

"_ښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال ځيرې شو. نژدې مړ شوی وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نژدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرګ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه کول؟."

"_تا ته مې کتل، يوه شپه مې خياطي وکړه، نژدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره انديښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د ګاونډې کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې يې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې يې کړی وي. بيا يې وويل :

"ډېر واړه دي، مشره لور يې ايله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنيوونکی په سوچ کې لاړ، اخر يې وويل:

"د بدمرغو څومره بد برخليك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به يې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې وېې خوري. زه يې په ورين تندي منم، خو موږ به خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟" خپله لنده خيشته خولۍ يې يوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه وارې يې تر شونډو لاندې وويل :

"د کوتريو)کونګريو- کوکريو(غونډې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان يو."

خپل غږ يې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه راېې وړه، ډېر به وېرېدلي وي،موږ به يې هم د مړينې پر مهال ويلي وي، چې موږ به يې يوازې نه پرېږدو .
زه يې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوشۍ اوښکې يې له سترګو تويېدې، څادر يې ليرې کړ او يې ويل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 01/3/0831ل کال

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنگ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او ورو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې گناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمگړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمگړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله گناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېره، چې یو کال یې د سترگې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمګړتیا که هرڅومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توګه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترګه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غوندې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه ستړګه ړنده شوه!

خو زما ښه یادېږي، کله چې پیشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مینه لرله او د هغې د ساګانو له خوږ- خوږ څخه به مې خوند اخیست، تر دې وروسته زما ورڅخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان یې ونازوم ،کله چې به یې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زیاتېده، چې غوښتل به یې خپله ټوله مینه په خپله روغه ستړګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په یوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښایي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی یم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مینه له یوې سترګې څخه سرچینه اخلي، ګومان کوم چې په لیدو مې ستړي کېږي .له دې کبله وې ربېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مینې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبیرولای.

اوس دا دي نهه میاشتې کېږي، چې خپله یوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر یاد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې یم. لکه د هغه دوه میاشتني سفر ټول جزییات مې چې له پیله تر پایه په مغزو کې د کوم حساس دوربین په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې یم، هر ځل تر پخوا لا ح یرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په یاد دي: یوولس میاشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مینه ناك غږ یې وویل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په یوه لیرې پرته سیمه کې د چیچك ناروغۍ د مخنیوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سیمې ته سفر زیات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غریبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تیاری وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې یوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالې امکانات تر ګوتو او د هغوی هیلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوې هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنګه وي، یو ځل یې هوساینه ووینم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په یوه زاړه بس کې د هغې سیمې پر لورې روان شوو.

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لږې حق الزحې څخه استفاده ،دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خواری مې وکړې، له خلکو سره مې مینه وشووله.

نه پوهېږم، ولې یې ویلې، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکې پر مانا او تشریح مې هم باور درلود:

هــغــه زړه بــه لـــه تـــوپانـــه په امـان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شیانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقیقت ولرې، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولې ،چې ښۍ)راسته(سترګه مې په ناڅاپې ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نیسې، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږې. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پیسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غلیو او وېرووونکو کلیو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتیا د بیا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بیت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس باید د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښیښوکوم غتې کښېږدم، چې دغه تیاره او بدرنګه کنده وربانديې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال یې د تقدیر لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې تويې کړې، ډېرو ماشومانو او سپین ږیرو ته مې د ژندېدو او مړینې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستیال ته مې وویل چې د یوه کپسول سر پرانیزي، چې زه یې هغوی ته ولګوم، بیا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

مرستیال مې ښیښه راوایسته، د ښیښې څنګ یې په ورپو ارې لږ وګوراوه، بیا یې کرار- کرار ټك ورکاوه، چې لاس یې خطا شو، د ښیښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دي څو میاشتې وروسته مې هم د هغې په یادولو سره خوله او ستونی وچ او تریخېږي.

زما خوارکي مرستیال په وېرې- وېرې د ښیښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوایسته ،خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بیا هم د درملنې په هیله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته یې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېرووونکې تیاکه وایسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، یوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د یوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتیا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځایه خپلو احساساتو ته تسلیم شوی یم. نور به هغه څوك نه یادوم، چې تر یو عمر مینې او محبت وروسته یې خپل خاوند او ماشومان یوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند یې یوازې کړ، چې یوازې یو څو میاشتې یې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ویده شوي دي... هی... څوك دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونیسم... یه.... تېروتنه نه کوم. څوك کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره یې ټکوي. ښایي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نیمه شپه کې یې نازنین ماشومان راویښ نه شي. ښایي دا احتیاط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدایه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بیا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مینه ورسره لرم. ور پرانیزم په ډېره مینه یې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ یې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدایه! څوك، د وره تر شا څوك نه شته.

خو دا لعنتي پیشي چېرې وه، چې ناڅاپه یې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

زه ځم چې دباندې یې وباسم، ای بدجنسې، ای لعنتي پیشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدایه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه یوه سترګه چې یې عجیب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدایه! دا خو مې خپله پخوانۍ پیشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پیشي، هماغه حیوان چې ما ترې کرکه لرله.

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر ځمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سوری و چې هنداره وربانديې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼي ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې توري پردې مخې ته پرڅوکۍ کښېناست. سپینږیري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړي ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شپې وروسته به مې لیده چې سپینږیري به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده ،چې څو دقیقې مخکې د سورۍ لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غواړې؟"

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ .غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم .ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېرې، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکې سوري خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکې سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چېې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

نوره مې د خپلې خندا مخنیوی نه شو کولای. شونډې مې سره لیرې شوې.

عکاس وویل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکې سورې ته ځیر شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بتُ په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې لیرې کړې او کړکۍ یې وتړله. هغه هنداره لرونکې سورى یې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بیا یې سر تر پښو وکتلم او ویې ویل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنیوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ لیرې کړه ،هنداره لرونکی سورى راښکاره شو. وروسته یې بېرته بند کړ او ویې ویل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، یوازې د خپل عکس لیدو ته په تلوسه کې وم.

عکس یې په یوه کاغذ کې راته وپېچه او رایې کړ. څو ګامه لیرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شیان زما وو. چپنه، وره لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې یوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې

ښکارېدل. د سرتېرو)عسکرو(په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نیسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حیرانتیا په څپو وه. چېنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپلیو څوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بیا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته یې وښیم.

په کور کې مې خپلې مور ته وویل:

" -خپل عکس مې واخیست."

هغې وویل:

" -راکړه چې ویې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راڅخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووایم کوڅې ته مې منډه کړه، خپله لار مې څو وارې ولټوله، خو عکس مې پیدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پیل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ویې ویل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته بږمونځ کړ. نوي کالي یې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونیولم. چې عکس مې واخلي. خو سپینږیري عکاس ته ورنغی. ویې ویل:

" -برقي عکس اخلو."

زه یې یوې ښایستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس یې واخیست. ومې لیدل بیا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند یې نه درلود. هغه عکس مې چې ورک کړی و، هر وخت په زړه کې و.

☒☒☒

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخیستل، هېڅ یو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پورې او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولګي کې وم. یوه ورځ مې په یوه مجله کې پر یوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

یو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ و لاړ و، چپنه وربانديې اوږده وه، وړه لنګوټه یې یوځه اوچته شوې وه او تور وېښتان یې ښکارېدل. د څپلیو څوکو یې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کښېکښلې وې ،چې د خپلې خندا مخنیوی وکړي. باړخوګان یې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې یې یوه لویه حیرانتیا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې ولیدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه یې لیکلي وو: "د اوونۍ)هفتې(په زړه پورې عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

)یو خوشحاله کلیوال هلك(او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپینږیری

عکاس به ژوندی وي، که مړ؟

جبران خلیل جبران د

اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د یوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې یو سړی مو ولید. هغه پر لویه توره تیږه ناست و، یوه کڅوړه یې په لاس کې وه، چې موتې ــ موتې مالګه یې ترې کښله او رود ته یې اچوله. زما اروا راته وویل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه یوازې یوه سایه ویني. باید له دې ځایه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځایه لاړو او روان شوو، یوه خلیج ته ورسېدو، هلته هم یو سړی ولاړ و او پر یوې سپینې ګاړې یې تکیه ک ړې وه، په لاس کې یې د مرغلرو صندوق نیولی و. له صندوق څخه یې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته یې اچولې.

زما اروا راته وویل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خیر لپاره ښه فالونه نیسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته ووینې."

روان شوو، یوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم یو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهیان له ځمکې اخلې او رود ته یې اچوي. زما اروا راته وویل: "دی هماغه مینه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، باید ترې لیرې شو".

له هغه ځایه هم لیرې شوو، یوه بل ځای ته ورسېدو، هلته یو سړی ولاړ و چې سیورې یې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سیوري انځور به یې ړنګاوه، هغه به بیا خپل سیورې غوړاوه او . . .

زما اروا راته وویل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بیا یې پرستش کوي ،باید یوازې یې پرېږدو".

Elibrary

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، یوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به یې ځګونه او حبابونه را اخیستل او بیا به یې د عقیقو په جام کې اچول. زما اروا راته وویل:

"دی د ذهن او خیال هغه اسیر دی چې ځان ته د غښو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووینې".

څو ګامه وړاندې لاړو، یو غږ مو واورېد چې ویل یې :

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غږ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سړی ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې ښانګې او د خپل غږ ازانګه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترګې اړوي چې پوهېدل یې ورته ګران وي، دوی حقیرو او بې ګټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سړی مو ولید چې په لویو تیږو کې ګرځېده، سر یې تیټ کړی و او په شګو کې یې سر پټ نیولی و. خپلې اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ویې ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرګنده شوه، په ترخه غږ یې وویل :

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاکه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

ماري لوييزه کاشنتيس

چاغه ماشومه

د جنورۍ مياشتې وروستۍ ورځې وې، چې يوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پيله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پيل کړی و. دوی به د اوونۍ پر يوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به يې.

که څه هم زياتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زياترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زيات وخت درلود. خو ځينې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به يې پيل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګيا شومه، ماشومان به د کتابونو الماری ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

يوه جمعه، يا به شنبه وه، چې يوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تيار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې يو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه يې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ايښی و او غوښتل مې چې يو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماش ومه مې مخې ته راشنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ يې په ځان او تور بوټونه يې په پښو وو. په لاس کې يې د شوېپندوکي)يخمالك(ځانګړي بوټونه نيولي وو، څېره يې راته اشنا غوندې وه، دا چې له کوم غړ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لړه ووېرېدمه هم.

په حيرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه یې لاس ایښی و، ولاړه وه، هېڅ یې هم ونه ویل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو یې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

دا ځل یې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حیرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زیاتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي .ځکه یې باید مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ثبتولو او لېسټ کتابچه پرانیستله او ومې ویل:

"نوم دې څه دی؟"

ویې ویل:

"ما ته پنډوګۍ وایي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم باید په همدې نوم وبولم؟."

ویې ویل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا یې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په یاد کړم، چې په دې شېبه کې یې څېره زیاته دردناکه شوه او وځورېده. ما هم ورته زیاته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه میاشت کې پیدا شوې یې؟"

هغې په ارامۍ سره وویل:

"په سلواغه)دلو(میاشت کې."

په دې ځواب یې خوشحاله شوم. همداسې مې ولیکل. بیا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانګړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې ولیدل چې نجلۍ هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سیده د چایو او خوړو پتنوس ته ګوري.

بیا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلۍ د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حیرانتیا پټه ده. څرنګه چې تر دې کچه یې په مقصد پوه شوې ومه، خواشینې وه. د ډوډۍ ټوټې یې یوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها یې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې یې په مقصد پوهه شوې ومه .

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو یې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت لیدل کېده، چې په ما کې یې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم څخه مې بد راغلي وو.

ښایسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه یې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو څخه ډډه کوم، خو بیا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګیا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مینه نه لري. په بې پروايۍ سره مې ورته وویل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ایا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ویلای شو؟ غوښتل مې چې څه ولیکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم شیز مې ځوروي .داسې وم لکه څوك چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس يې تر هغه وخته نه لیرې کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې یوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګیا شوم.

"بله خور یا ورور لرې؟"

"_هو! لرم یې"

"_په مینه ښوونځي ته ځې؟"

"_هو! په ډېره مینه."

"_له کوم کار سره زیاته مینه لرې؟"

"_څه مو وویل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زیات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

"_لکه چې الماني ژبه دې زیاته خوښېږي؟"

"_نه پوهېږمه."

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې یو ځوروونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره یې اړیکي نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لرې."

"_اوه، هو"!

"_ضرور به یو، تر نورو ډېر دربانديې ګران وي؟"

"_نه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې یوه چینجي ته ورته وه، د یوه چینجي غوندې یې ډوډۍ خوړله، اوس یې هم د یوه چینجي غوندې بویونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخیستنې له هوس څخه ډک و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بیا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پیل کې ورته حیرانه شوه. خو وروسته یې په خوړلو پیل وکړ.

ښخي د چینجي غوندې وه. په ارامۍ سره یې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې یې د خپل بالاپوښ تڼۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپین کالي یې په ځان کړي، یخن یې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بیا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و ،د انساني غمونو او خواشینیو یادونه راژوندي کړل او طبیعت یې راته خټه کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ یوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې یې وشړم، بیا خبرې ورسره پیل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پیل وکړ:

"غواړې یخمالك ته لاړه شې؟"

"_هو."!

په داسې حال کې چې د شوېبندوکي)یخمالك(بوټونوته، چې په لاس کې یې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

" _خور مې تر ما ښه لوبېږي"

یو وار بیا یې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده ،ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته یې تك تور او کوت- کوت دي. په دوبي کې چې مورږ په کلي کې یو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځایه اوچتېږي او د کور لوړ منزل ته خېژي، هلته کښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

" _خور دې اصلا نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

" _هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځایه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بیا په لمبا له هغه ځایه لیرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وایي؟"

هغې په خواشینې څېره وویل:

"هرڅه چې یې زړه وي، شعر هم وایي."

" _او ته؟"

" _زه هېڅ کار نه کوم."

له ځایه اوچته شوه او زیاته یې کړه:

"نوره به لاړه شم."

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ویل:

"هر وخت چې بېکاره وې، بیا راشه"

په ساړه نظر یې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما باید په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د ترل کېدو غږ واورېد، په بیړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زینو ښکته کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړک څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه باید د دې چینجي یخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازیګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب یو دوران تېر کړی و. خو بیا یې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ویلېدله او د اوبو ځاځکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو یوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې یخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما یاد شول چې دلته د اوبو یو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا یې یو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لویو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقیقو وروسته مې ولیده، چې په یوه ګوښې ځای کې ناسته وه. یوه پښه یې پر بله اړولې او هڅه یې کوله، چې په یوه لاس د یخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس یې د هغه پېچ ټینګاوه.

له ځایه اوچته شوه او هڅه یې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې یې د یوه شکوڼ بڼه خپله کړه .

وربېځو ته ورته غبار، فضا نیولې وه. یوڅه تیاره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پایته ورسوه"!

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتینې هڅه پیل کړه. خو دا هڅه یې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وویل: کېدی شي دا یې مشره خور وي. یانې هغه کس چې ښه نڅا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وایي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه یوازې د هغې لپاره راغلې یمه. وروسته هغه خطر ته ځير شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سیند اهّ د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که یې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به یې ورته نه خنلای .نه به نڅېدلای او لاس به یې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ یو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازک ځای وي. په سر کې یې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، یوازې خور یې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو یوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سیمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوې درزونه لیدل کېدل، چې د اوبو څګونه ترې راوتل. ما ښه ولیدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې یې خور پرې نڅېده. باید ووایم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه یو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته یې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای یې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه یې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته یې شا و خوا ته اوبه زیاتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه یې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراواه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونیو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د وريځو ترشا ښکارېده، ښه مې وليدل چې په څېره کې يې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

د څېرې حالت يې، ژوندي پاتې کېدو ته د هيلې او غوښتنې ځرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي ،هڅه يې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېږ کې ټينګ ونيسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راټيټه او د هغې سپينې څېرې ته ځيره شوم ،چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله څېره وينم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان يې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه يې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره يې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سيمه کې په ټك وهل شويو لرګينو مېخونو لاسونه ټينګ کړي. وزن يې زيات و، ګوتې يې ټپي شوې وې. بيا په اوبو کې ولوېده، يوځل بيا يې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پيل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره يوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتيا نه لري. ما ته ځرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په ياد مې نه دي. دومره مې ياد دي، چې په زينو کې مې يوه ګاونډۍ ته وويل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په خواب کې ويلي وو :

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل يو پخوانی عکس پيدا کړ، دغه عکس يوه چاغه نجلۍ ښووله، چې سپين وړين کالي يې په ځان او روښانه سترګې يې وې.

جبران خليل جبران ځانــــــپېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد)اپلاتون(لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو ویناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز)معنوي(وجود و روپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه ورباندې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غونډې.

پزه مې بدرنګه ده او لړه کږه هم ښکاري، د ولټېر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

یوه سترګه مې معیوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معیوبه وې، شونډې مې پنډې دي، ښځې د سیسرون او ځوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانیبال او مرقس انتیونیوس ته ورته یم .

خو غوږونه مې مستطیلي بڼه لري او غټ دي، عیناا د برونر او سوانتېس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره ننوتلي، د ولپ لافیات او ابراهام لیکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسمیټ او ویلیام بټ د اوږو په شان.

یوه اوږه مې جګه، بله مې ټیټه ښکاري، د ادیب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ویلیام بلیك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر یم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن یې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حیرانوونکې خو لا دا چې د لیکنې او مطالعې پر وخت باید خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې یو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسیم ګورکي په شان مینه لرم چې له کروندګرو او کلیوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مینځلي، په دې توګه بتهون او والت ویتمن ته ورته یم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کیسو څخه د بوکاچیو او ربیالي په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مینه لرله، زه هم ترې په کمه نه یم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بیا د تاریخ له خېټورو په کمه نه یم."

سلیم افندي لږ غلی شو. وروسته یې په داسې حال کې چې خپل تندی یې ګراوه، وویل:

"دا هم زه او دا هم زما حقیقت! زه د تاریخ د نامتو کسانو د صفاتو یوه ټولګه یم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، باید چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په یوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

پر دې مهال سليم افندي چې په څېره کې يې د خوښۍ نخښې ځرګندېدې، په قدم وهلو پيل وکړ. په دې وخت کې يې له ځان سره دغه بيت زمزمه کړ:

باید چې په دې دومره بې نظیره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو يو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خراری يې هوا ته جګېده. داسې خراری چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

لوییزه رین زر یو بوډا مري

خاله امیلي د خپل خاوند د مړینې له کبله یو کال وروسته مړه شوه. د مرگ علت یې څرگند نه شو، ډاکټر د ښخونې په جوازپاڼه کې د مړینې علت)د زوړتوب کمزوري(وښووله. په هماغه حال کې یې اوږې پورته واچولې، ځکه خاله امیلي شپېته کلنۍ ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته یې څه لیکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله یې د مړینې په علت هم پوهېږم. گوډفرید اکا تر امیلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله امیلي موږ ته په یوه پوستکارډ کې خبر راکړ، چې: گوډفرید اکا غواړي له تاسو سره وگوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حیران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. موږ خپل لومړني ماشوم ته انتظار ایست. خاوند به مې ویل:

"له دې وضعې سره سفر نه شې کولای. پر دې سربېره، ته خاله امیلي ښه پېژنې، چې گوډفرید والگي وهلی وي او خاله امیلي یې مرسته نه شي کولای." خو له اندېښنې ډکه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وگوري" جمله باید همداسې وي. دی به یو وار له موږ سره وگوري. بس! په دې توگه روان شوو.

زما خاوند پتر وویل:

"پوهېږې؟ که گوډفرید اکا تر خاله امیلي زیات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بیا به هم ښه وي .دا لویه بې انصافي ده."

گوډفرید اکا چې له امیلي سره د واده تړون کاوه، نو امیلي ډېره ښایسته وه. گوډفرید ډېره مینه ورسره کوله. بده یې اموخته کړې وه. همدغه گوډفرید و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به یې بل کړ، امیلي ته به یې چای تیارولې او وروړلې به یې.

دا گوډفرید و، چې غوښه او سابه به یې رانیول، د کور له نوکر سره به یې لانجه کوله. مېخونه یې ټك وهل، تنۍ به یې گنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به یې کول. په لومړي سر کې دغه کار د امیلي لپاره په زړه پورې و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر یې حوصله پایته ورسېده.

کوم زوی يې نه درلود. ځکه چې اميلي نه غوښت او ګوډفريد يې هم خبره منله. په دې توګه زيات کلونه تېر شول .

دوی به د دوو پردیو په شان سره ژوند کاوه. اميلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به يې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. ګوډفريد هم په شراب څښلو پيل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت يې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې يې د یو بل په وړاندې بې پروايي ښووله. يو ځل مې له ګوډفريد څخه وپوښتل:

"ولې له يو بله نه بېلېږئ؟."

په حيرانۍ سره يې راوکتل او ويې ويل:

"جلا شو؟ په څه دليل؟" په

وارخطايۍ سره مې وويل:

"کوم مقصد مې نه درلود، ګومان مې وکړ، ته له اميلي سره خوښ نه يې."

په سړه سينه يې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتيا وروسته يې وويل:

"کار هغه چا وکړ، چې پيل کړی يې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدايه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مينه يې پر اوږه وټپولم او ويې ويل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پايه، د ژوند تر پايه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس يې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درنا وي احساس زيات و. عجيبه خو دا چې ګوډفريد اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به يې

خلکو ته پټاټې سپینولې، ناولي لوښي به یې مینحل، بیا به یې هم د خاله امیلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" ت وری واورېد، یوه شېبه د ګوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوړونه یې درانه او سترګې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنګیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلي د یوې غوښې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلي ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او ویې پوښته:

"ګوډفرید اکا څنګه دی؟"

امیلي په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، ویې ویل:

"حال یې خراب دی، مري"!

دا جمله یې دومره عادي وویله، تا به ویل د خوړو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او ویې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه."!

امیلي په حیرانۍ سره راوکتل او ویې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د ګوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونیو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلي څخه وپوښتل:

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله امیلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته یې لاس وروړی و، ویې پوښتل:

"څه دې وویل؟"

ومې ویل:

"د باندې به ووځو"

ویې ویل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تیاروم."

وروسته یې په ناکرارۍ سره زیاته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفرید پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه ل رم."

پتر د ځینو توکو د رانیونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانیست. خاله امیلي د قهوې د تیارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه څرګندېږي، ډاکټر خو وایي، چې صحت یې ښه کېږي. خو هغه یو احمق سړی دی. هر څوك لیدای شي او ویني چې ګوډفرید د مقاومت ځواك نه لري. په ژوند کې یې زیات شراب څښلي ،اوس نوهرڅه تمام شوي دي." امیلي قهوه واچوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه یې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نیولی و."

په غوسه شوم او ومې ویل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه لیکل؟"

په حیرانۍ سره یې اوږې پورته واچولې:

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

"_وه خدایه! ښایي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشینې وې، ویې ویل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو یې تر څنګ وم."

فکر ته مې یوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنۍ ډبلی مې راواخیست او د ګوډفرید څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ویده و. لږ کوچې مې د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نیم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچې زیات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس یې د خوړلو توان نه درلود. کوچې یې له شونډو څخه پر ناخرېیل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله امیلي له چاینکې سره راننوتله، چغې یې کړې:

"څه کوې؟ حیف چې دغه کوچې هسې ضایع کوې، ته خو وینې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خیست. د ستونې حرکاتو یې ښوول، چې لږ کوچې یې سوې ست ونې ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله امیلي سره یې یوځای په خوړلو پیل وکړ. امیلي په داسې حال کې چې خپله ګوله یې ژووله، وویل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفرید به هرڅل د اتو ورځو اړتیا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي." پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

امیلي اوړې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زیات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وویل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټینګار کاوه، چې زه باید خرید وکړم ،خو کله چې راستون شو، تبې نیولی و." پتر وویل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

امیلي زیاته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه ځلوېښت کاله پیرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر اه‌ّ وکیښ.

خاله امیلي وویل:

"اوس چې تاسې دلته یاست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته یاست، سمه ده؟."

پتر په خواشینۍ سره وویل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې ارام نه شې موندلای؟."

په عجیبه انداز یې پتر ته وکتل او زیاته یې ك ړه:

"ښنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تیاره کېده. امیلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږي؟"

هېڅا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وویل:

"ورځه ویده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه کوم."

مورې ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله امیلي ویده شول. زه د ګوډفرید د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفرید اکا."!

سترګې یې پرانیستې او راویې کتل. نظر یې زیات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه یې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه یې سترګې په ځرخېدو شوې او ویې ویل:

"امیلي"!

" _امیلي هلته ویده ده"

ګوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، ویپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

يوځل بیا له ګوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانګېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جګړه، له مرګ سره جګړې ته ورته نه وه .بلکې د مرګ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې بېرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېګونو اوازونه اورېدل کېدل. ګوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه یې په سترګو کې یوې وحشیانه کرکې ځای ونیو، په ژړا یې پیل وکړ. په پرله پسې ډول یې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه یې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېښودم. برت ري یې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېږدي او لاړ شي .
کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وایستله او پخلنځي ته یې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره یوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تیار شول. ګوډفریداکا د مړو مینځلو په خونه کې پروت و .خاله امیلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته یې په ځیر- ځیر سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې یوازې یې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نیولې.

د ښار نیمايي خلك راغلي وو او ژړل يې. نارینه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخلیك ته يې ژړل، چې د ګوډفرید برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې يې دغه سپین ږیری، چې له برخلیك څخه يې خبر وو، ښخ کړ ،په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر یو دغسې یو سپین ږیری دی. هغه سپین ږیری چې ژوند يې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله امیلي په تور څادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته څیر وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله امیلي خولۍ یوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو يې وویل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شین رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته يې له یوې بدرنګې خندا سره زیاته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

په دې وخت کې يې د سفر نقشه له الماری څخه وایستله او په ارامۍ سره يې وویل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سیاحت وکړم." پتر په

ډېره حیرانۍ سره په څرګندولو پیل وکړ. امیلي ناري کړې:

"ګوډفرید خوا راسره نه ځي."

بیا يې په ژړا پیل وکړ. موږ ورته ډېر حیران وو.

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره يې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي موږ ته راشي؟ خو هغه رانغله.

لیکونه به يې لنډکي وو، په سمه توګه يې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یي صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟" امیلي له

سترېا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

غږ یې اوچت او غوځ شو:

"راشئ دا شین رنګ ښه وګورئ، ومو لید؟."

د کوټې شین رنګ، د رڼا له کبله سپینې لکې خپلې کړې وې

امیلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفريد له شنه رنګ سره هېڅ مينه نه درلوده."

وروسته مورې ته ځير شوه او ويې ويل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ يمه. زه ستاسو په شان روغه يم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې يې پورته واچولې او تر شونډو لاندې يې وويل:

"زما په نظر"...

بيا يې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوايست او د رڼا مخې ته يې ونيو:

"تش دی، دا يې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پايه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

اميلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفريد هم تل هيله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان يې په څادر کې ښه ونغښت، مورې وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله اميلي هغې نړۍ ته ګام ايښی و ،چې مورې په کې پردې ښکارېدو. مورې لا ډېر ځ وانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله اميلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. يوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ويده شي. خو سهار مهال يې نوکر متوجه کېږي چې ساه يې ختلې ده. ډاکټر، د ښځېدو پر جوازپاڼه د مړينې لامل)د زوړتوب کمزوري(ښوولې وه. خو ما ته يې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مينه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شیانو سینه موړله، د دې تت خو یخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانګو غړونو او چغو هم د سهار چوپتیا ماتوله.

ساړه باد په تونديٰ سره زما پر بدن لګېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار ګام اخیست. له هر ګام سره به مې تر پښو لاندې کنګلونه ماتېدل، یوه ماشومان شیطنت، د کنګلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقیقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندویه او اشنا څېرو ډك و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ یو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړیکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خیالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. یوه ناپېژندویه حس زما سترګې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانګېرل چې یو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر یوه سپین ږیري سترګې ولګېدې، چې د ځراغ ستن ته یې تکیه کړې وه او نېغ ما ته ځیر و.

کله چې مو سترګې سره وجنګېدې، له څېرې څخه یې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا یو څو ګامه رانژدې شوی نه و، چې په نیمه انګرېزۍ ژبه یې وویل:

"سهار په خیر"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په یوه ژوره ساه یې له سګرېټ څخه لوګی وایست، له سپږمو او خولې څخه یې شنه لوګي په نڅا- نڅا هوا ته جګ شول. د خولې توښ او د سګرېټو لوګي یې یوه شېبه څېره پټه کړه، د نیم سوي بلوط لرګي غوندې یې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترګې په ډېره توندۍ سره، راته ځیر شوې. یوې څوروونکې چوپتیا دا څو شېبې تر ستونې تېرې ك ړې ،کله چې زما چوپتیا ته ځیر شو، په ډېره کرارۍ سره یې په اسپانیوي ژبه په خبرو پیل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له یوې ناپېژندویې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپین ږیري ته ځیر وو.

د سپین ږیري نظر په کلکه ځمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې ځمکې پیام راته په شعر اړوي. ناڅاپه یې په اسپانیایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ یې راڅخه وپوښتل:

"اسپانیایي یې؟."

غږ یې داسې و، لکه چې هیله لري زه باید اسپانیایي واوسم. ته وا په یوه ګڼ ټکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباورۍ سره یې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه یم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بیا یې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانیایانو ده."

حیران شوم، هېڅ مې هم ونه ویل.

دا ځل یې په ډېره سپین سترګۍ سره وویل:

"نو د کوم ځای یې؟"

بیا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وایم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپیر لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپین ږیری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځیر شو... ته وا غواړې زما مغزو ته هم لار پرانیزي. په مات غږ یې وویل:

"توپیر لري، ډېر توپیر لري! انسانان لا د انسانیت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان یې! ته دوه بېل انسانان یې، خو په یوه بدن کې؟" په غوسې سره یې بېرته زیاته کړه:

"ستا غوندې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقیر شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره یې پر شونډو یوه ترخه موسکا وغزېده. ویې ویل:

"وېرېږې؟ له څه نه زیات وېرېږې، له غربت نه که له پردیتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د یوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي." "_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې." په شك سره یې وویل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سیورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې څنګ ته، کله یې ته په څنګ کې، همدا وجه ده چې د یوې هستۍ پراختیا او ژورتیا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپین ږیري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه یې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم . ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بیا یې وپوښتلم:

"اوس راته ووایه چې د کوم ځای یې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زیاته یې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووینم، چې غواړم یې."

موسکا یې پر شونډو ځلېده او د یوې چوپتیا په مرسته یې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دی. دا ځل یې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه یې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سیمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووایم چې د افغانستان یم او چغه کړم، چې ټول یې واوري.

خو د هغه دا خبره رایاده شوه، چې ویې ویل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووینم، چې غواړم یې."

پرته له دې چې څه ووایم له هغه ځایه روان شوم. خو ما لیدل چې په څه سپکاوي سره یې په ځیر راته کتل .

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشویش سره په هغه سپین ږیري پسې ګرځي. په خپل ګومان سره یې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپین ږیری بیا هلته زما پر لوري ګام وانه خیست. زه هم نه پوهېږم چې ولې یې په وېرې له نظر څخه لیرې تښتم.

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه بریښن او درد و ،چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل .هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورځخه کرکه لري. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه ،که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خوارې وګالې. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندې شوي، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څوم ره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېړه لري.

د مریمې خاوند، د خپلو وروڼو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راځخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښي وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاته دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي ،چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

مریمې خواب ورنه کړ او د شیدو لوښي یې په پخلنځي کې کېښښوول، یوه کونج ته لاړه او یوه اوږده ساه یې واخیسته. سر یې وار په وار ګنګسېده. دردونه یې هم مخ په زیاتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې باید نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بیا یې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وخاندي. خدای ته یې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت یې ذهن ته عجیبه خیالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې ځومره راپسې خپه شي، یا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ویې ویل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زیاته مینه راسره لري. دا یې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته ،نو ما ته به یې یوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې وروڼه به یې دباندې ناست وو او چای به یې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل یې کول، هغه راغی او زما لاسونه یې ونیول، ویې ویل:

)مریمې! ته غم مه کوه، زه درسره مینه لرم، درڅخه خوښ یم، ځکه چې داسې نازنینه مېرمن لرم."(

دا خیالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زیات له خپل خاوند سره مینه ولري. داسې یې وانګېرل، چې له مینې څخه په یوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدایه! که هلك وي، ځومره ویاړ به راوبخښي، ځومره لویه بریا ده! تر اوسه د دې کور یوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدایه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې یې چغې کړې:

"مریمې! مریمې! چېرې یې؟ بېکارې ښځې! خیال کوې چې په نړۍ کې یوازې ته امیندواره یې؟ مریمې"...!

وار په وار یې غږ اوچتېده .

مریمه د خیالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې یې پوزه کش کړه او زیاته یې کړه:

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته یې؟ دا ډوډۍ څمکو ته یوسه... ته او خدای ژر شه"...

مریمه په چورتونو کې لاهو وه، څکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زیاته لیرې وه. غوښتل یې چې خپل عذر ووایي، خو مشرې ناوې زیاته کړه:

"موږ به څومره خوارۍ گاللې، اوس هم دا دي غنم اوړه کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته یوازې دا ډوډۍ څمکو ته نه شې وړلای؟ موږ ته وگوره، موږ هم اولادونه زېږولي دي"!

مریمې غاښونه وچیچل او ملا یې سیده کړه، د ډوډۍ غوټه یې راواخیسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده ،تر یوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر یې راغی.

"تا بیا څنډ وکړ، موږ له لوږې مړه شوو."

سپین ږیري لاسونه ومینځل، په لوړ غږ یې بسم الله وویله او په خوړلو یې پیل وکړ. نور کسان هم یو- یو راغلل او گڼ دسترخوان ته کښېناستل. مریم هم ورته ډوډۍ رااېستله.

خاوند یې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې یې هېڅ هم ورته ونه ویل. کله چې یې ډوډۍ وخوړله او لاسونه یې ومینځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مریمې خاوند تم شو. ویې پوښتل:

"مریمې! کومه ناروغې لرې، ولې څه نه وایې؟."

مریمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله یې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه یې په نرمۍ سره لاسونه ونیول او ویې پوښتل:

"مريمې! مريمې! څه دربانديې شوي؟."

مريمې د زياتې مينې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ويې ژړل او په سختۍ سره يې وويل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند يې په غوسې سره زياته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره ليرې به نه راتلای."

درد، مريمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه و وايي، خو خاوند يې په ټيټ غږ سره وويل:

"زه دې کور ته بيايم."

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې يې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې ګام واخلي
.

ويې ويل:

"يوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای ګام واخلم."

خاوند يې وويل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم." په

منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مريمه تر يوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن يې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې يې نه و ليدلی .شونډې يې په غاښونو چيچلې وې، چې وينې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به يې غاښونه کښېکارل. په دې توګه به يې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښايي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ويده شوې وه. کله چې راويښه شوه، د خپلې خواښې غږ يې واورېد، چې څنګ ته يې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې داډ يې ورکاوه. ويې ويل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مریمې خپلې سترګې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د یوه ماشوم د ژړا نرۍ غږ په سد کړه. ځومره ګلالی غږ و! سترګې یې پرانیستلې، ویې لیدل چې خوابنې یې ماشوم نازوي. په م وسکا سره یې وویل:

"زما ګلالۍ ناوې! مبارك دې شه"!

مریمې، د زیاتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه یې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ایا خوابنې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترګو څخه یې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند یې راغی او ویې پوښتل:

"مریمه چېرې ده؟"

مور یې وویل:

"هلك دی"!

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننګي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وګوري، کروندې ته یې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېری وکړي.

د ژباړې نېټه:0831/سلواغه/2 - ل کال

خیرخانه مېنه، کابل

Get More e-books from Easylibrary

Easylibrary: The Digital Library